

EDITORIAL

Roques, minerals, gemmes, pedres?

Al Museu de Granollers s'ha inaugurat una "exposició que té com a finalitat presentar la formació de minerals i gemmes des del seu inici, les roques, fins als productes elaborats industrialment o artísticament". No us la perdeu pas. Resulta atractiva per la seva novetat i per la manera d'enfocar el tema. Recorda una altra exposició sobre perfums, poesia i pintura que no fa pas massa temps que ens oferiren al mateix museu. Aquesta vegada, com sempre, la secció de Ciències Naturals del Museu de Granollers l'ha endevinada.

De vegades les exposicions del Museu són pobres (recordeu Ferrer i Guàrdia). Segurament que resulta difícil de mantenir activitats d'un cert nivell de qualitat si el pressupost és reduït. Segurament que fer investigació, catalogació, exposició, tal com fa força bé la Secció de Ciències del Museu, no és cosa massa fàcil. Potser per això la que en podríem dir Secció d'Arqueologia, que durant molts anys, quan quasi bé ningú no podia treballar, excavava, buscava, recollia pedres, en algun cas comparables a gemmes (mosaics romans, per exemple), actualment sembla estar abandonada per la mà de Déu (llegeixi's Administració).

Avui, per altra banda, s'està treballant a "Can Pedrals", per remodelar, reconstruir, recuperar, etc., aquell vell edifici i sembla que s'han començat unes excavacions no gens menyspreables. És per això que ens atrevim a fer una petició, a qui correspongui, tot pensant, per endavant, que no serà ni estudiada ni escoltada, ja que nosaltres no som cap partit polític important ni tampoc persones massa rellevants. Després, però, d'escoltar a força gent, ens sembla que "can Pedrals" (fins el nom s'hi escau), podria resultar una magnífica seu per la Secció d'Arqueologia que el Museu de Granollers necessita. Amb les excavacions actuals s'ha encetat un pernil adequat. A "can Pedrals" hi caben, no les gemmes, sinó també les pedres, ben posades, magatzems, laboratoris, tallers, sales d'exposició per les pedres que durant molts anys s'han anat acumulant i fins i tot les que segurament sorgiran en els propers anys si considerem que el nucli antic de Granollers està en una situació deplorable i actualment s'està reconstruint i renovant. Això serà causa de noves troballes i seria una llàstima que es perdessin per manca d'espai. Si aquest local es volgués batejar amb un nom adequat no costaria gens ni mica de trobar. Hi ha qui s'ho mereix a bastament.

Si els responsables de cultura ens escoltessin, potser podria ser un bon moment per repensar, remodelar i reformar el projecte actualment en marxa. No és que tinguem moltes esperances, però no ens podem estar de proposar-ho. A "can Pedrals", pedres.

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana
President
Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponals: Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Pitu Cornet, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Marí, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiagu Cucurella, Lourdes Cu-

bells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).
Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers
Fotocomposició: Edicatsa
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Carta oberta a l'alcalde de Granollers, Sr. Josep Pujadas, a la Federació Local del PSC-PSOE i a les Delegacions de Convergència i d'Unió

El dret a l'AUTODETERMINACIÓ és un dels drets fonamentals dels pobles al que CATALUNYA no renuncia i que expressament ha reivindicat el nostre Parlament, legítim representant de la voluntat política dels catalans.

Avui són gairebé 200 els municipis catalans que s'han pronunciat sobre la resolució del Parlament en la reivindicació del dret a l'AUTODETERMINACIÓ.

Els sotasignants, primers d'una llista que s'anirà ampliant, demanem al Sr. alcalde de Granollers posi a discussió i a votació, en un proper ple municipal, la resolució del Parlament, a l'estil i manera que ja ho han fet altres consistoris de Catalunya.

Per això demanem a la Federació del PSC-PSOE i a les delegacions de Convergència i d'Unió vulguin vehicular, a través dels seus representants al consistori granollerí, aquesta petició ciutadana que avui fem pública.

JOAN SALA VILA,
professor
CARME BALLÚS,
professora Institut
MERCÈ BARNILS,
pedagoga
JOSEP BONSHOMS,

empleat
JAUME CAMP,
tècnic electricista
RAMON CASANOVAS,
administratiu
JOSEP M. CODINA,
periodista
PERE CORNELLAS,
fotògraf
JOSEP CORNET,
estudiant
LLUÍS DIUMARÓ,
periodista
ENRIC DOMÈNECH,
metge
MONTSERRAT ERRA,
periodista
PERE ESPAULELLA,
fotògraf
SALVADOR ESTANY,
professor
MONTSE ESTRUCH,
professora Institut
JOSEP FARNÉS,
administratiu
PEP FARRÀS,
actor
FRANCESC FONT,
jubilat
JOSEP GARRELL SOTO,
arts gràfiques
TUNI JORDANA,
llibretera
MAGDALENA LÓPEZ,
treballadora metall
FREDERIC MALÀS,
perit electricista
MIQUEL MAYANS,
empleat

JOAN MUNDET,
excursionista
ANTONI NOVOA,
President IFA Granollers
JOSEP ORIOL MUNTANYA,
metge-dentista
LLORENÇ PASCUAL,
estudiant
MONTSERRAT PONSÀ,
periodista
JOAN PORTET,
crític cinema
PERE RAFECAS,
metge-ginecòleg
JORDI ROCA VENTURA,
estudiant
FRANCESC ROCASALBAS,
sindicalista
FREDERIC RODA,
director teatre
JOSEP RODOREDA,
òptic
JAUME RODRI,
sociòleg
CARME SERRADELL,
periodista
CARME TERRADES,
mestressa de casa
JOSEP UCLÉS,
pintor
ISIDRE VERICAT,
comerciant
FÈLIX VINYETA,
advocat
M' ASSUMPCIÓ VINYES,
assistenta social

NOTA: Tots aquells ciutadans que vulguin adherir-se a aquesta petició, poden trametre el seu nom i signatura a Joan Sala Vila. Gràcies. Roger de Llúria, 1 - 2n. pis. 08400 GRANOLLERS.

Qui és l'anacrònic?

—Carles G. Camins—*

Per tranquil·litzar-se la por, que d'un temps ençà els priva de portar els calçotets nets com voldrien, molts comentaristes polítics de Madrid, entre els quals si destaca el senyor Martín Prieto, tan bon punt senten parlar d'autodeterminació es volen enganyar dient: "El nacionalisme es un problema del siglo XIX". Com si els drets humans depenguessin de la xifra amb la qual reconeixem la personalitat d'un segle. En una centúria són verídics i en l'altra no?

Analizats psicoestèticament veurem que l'afany de voler mantenir l'anacronisme històric que representa l'estat espanyol, fa que tot el que diguin i pensin els seus defensors estigui mancat de lògica. Són la incoherència personificada. Actuen amb més inversemblança que la d'un metge que, posat a tornar-se boig, en lloc de parlar del càncer en funció de l'extensió i perills que pugui tenir la malaltia en l'actualitat, us sortís amb l'estirabot següent: "El càncer és un problema del segle XIX".

Si el desig que tenim els catalans de veure la nostra nació in-

dependitzada fos un problema del segle XIX, en quines dates haurien proclamat la República Catalana i l'Estat Català, un dia Macià i l'altre Companys? No cal tenir massa coneixements de la història contemporània per recordar que Francesc Macià ho va fer el 14 d'abril de 1931 i Companys el 6 d'octubre de 1934.

Allò que no volen reconèixer els Martins Prietos és que la intensitat del nacionalisme català —i pensem que el basc també— està en relació directa a la imperativa voluntat que cada dia acusa més la joventut catalana de recuperar, per Catalunya, la seva independència nacional.

Ai las! Quan contemplem els comentaristes polítics de Madrid veiem que encara se'ls hi fan més impresentables els calçotets, tan bon punt observen l'afany de recuperar la seva personalitat nacional que cada dia es desperta de forma més contundent en els països que, fins ara, s'han vist mediatitzats per Rússia. En el moment que totes les Lituànies poden proclamar la seva independència sense que els canons soviètics puguin disparar, els Mar-

tins Prietos s'afanyen a dir, amb el nerviosisme que comporta el drama dels seus calçotets que sospiteu si ja gairebé arriba a tocar-los els pantalons: "Todo lo que ahora pasa en Europa central nada tiene que ver con las nacionalidades que conforman eso que entendemos por España". Es tan anacrònic aquest galimaties que porta per pseudònim Espanya, que si ahir es considerava "La espada que defiende la cristianidad contra el coloso soviético", ara pateix perquè el "coloso" s'esquerda. I, amb la seva por, ens demostren que temen més la llibertat dels pobles que el color polític dels seus rivals. No es mouen mai d'aquest eslògan: "Antes roja que rota". Com voleu que puguin mantenir immaculats els seus calçotets, si ara, per més paradoxa, no serà "roja" i no podran evitar que quedi "rota"?

Algú comenta que, a Madrid, es torna a sentir "soroll de sabres". No serà que volen declarar la guerra a Lituània, per defensar la integritat del "coloso comunista" que tant deien detestar?

* Carles Camins és membre de l'Associació de Practicants de la Psicoestètica